

Havranova symfónia

Je hodina dejepisu. Akosi som zase zablúdila vo vlastných myšlienkach, ktoré sa rozutekali do všetkých možných smerov, iba na hodine som ich nedokázala udržať. Upútal ma výhľad z okna. Konáre stromov sa prehýbali od náporov vetra a prichádzali aj o posledné listy. Veselé farby zmyl dážď, akoby chcel začať nanovo a vyčistiť plátno. Na neďalekom konári sa usadil havran. Upierala som naňho zrak a prisahala by som, že havran natočil hlavu a jeho veľké čierne oko hľadelo priamo na mňa. Chvíľu sa vôbec nehýbal a ja som ním bola celkom fascinovaná. Akej farby má vlastne perie? Uvažovala som. Vždy som si myslela, že havrany sú celkom čierne, tmavé ako noc. V slabnúcim jesennom svetle však bolo vidno rôzne odlesky farieb. Chvíľu sa mi zdalo, akoby som na jeho krídle zahliadla zelenú, vzápätí jeho chvost nadobudol modrastý odtieň. Alebo to bola fialová?

Zo snívania ma prebralo zvonenie. Celkom som sa zahĺbila do vonkajšieho sveta, až som takmer zabudla, že som v škole. Odvrátila som hlavu od okna a začala si baliť veci z lavice. Keď som pohľadom opäť zavadila o konár, na ktorom pred chvíľou sedel havran, bol prázdny. Pokrčila som plecami a nasledovala ostatných von z dverí.

Bol piatok a práve skončila posledná hodina, tak sa všetci ponáhľali čo najskôr preč. Ja som nemala naponáhlo. Páčila sa mi atmosféra v škole, keď tu zostalo iba zopár oneskorencov a v chodbách vládlo ticho. Zmocňovala sa ma taká príjemná ospalá, možno až melancholická nálada.

Vtom som začula z diaľky jemné tóny klavíra. Jeho zvuk ma lákal bližšie, aby som si ho vypočula. Zastala som za rohom, odkiaľ som mohla nerušene počúvať a zahĺbiť sa do uspávajúcej melódie. Privrela som oči a nechala sa unášať hrou, ktorá plynule prechádzala zo skladby na skladbu. Zdalo sa mi, že ich odniekiaľ poznám a zároveň som ich počula prvýkrát. Avšak neriešila som ich pôvod. Nemala som ani najmenšiu náladu odtiaľ odísť a po každej zmene skladby som si vravela: ešte jednu, poslednú. Opojná hudba ma celkom zlákala a vôbec neviem, ako dlho som tam tak stála. Avšak keď som precitla, napadlo mi, že vyjdem spoza rohu a pochválim neúnavného klaviristu, ktorého hra ma tak uchvátila.

Potichu som sa odtiahla od steny, aby sa nebudaj nenaľakal a neprestal hrať. Zahliadla som klavír, z ktorého stále vychádzala hudba, ale niečo tu nesedelo. Totiž, nik pri ňom nesedel! Kam sa podel klavirista? Klavír neúnavne hral, ale nikde nikoho.

Vtom mi napadlo jednoduché riešenie záhady a sama na sebe som sa v duchu musela zasmiať. Takto sa nechať oklamať! Určite kdesi nablízku vyhráva CD-čko a ja som sa domnievala, že to niekto hrá na klavíri.

Prešla som okolo klavíra, chystajúc sa konečne von zo školy, keď tu... Tie klávesy sa hýbali! Žiadne CD-čko, klavír hral sám od seba! Nechápavo som pozerala na hru, ktorá ma tentoraz oveľa viac zaujala vizuálne. Musí to mať nejaký mechanizmus, húpala som. Aj keď, došlo mi vzápätí, také niečo by muselo byť dosť drahé. Pochybujem, že by sa taký klavír ocitol na našej škole. Skôr pripomínal starý ošúchaný klavír, ktorý niekto po rokoch vytiahol z povaly. Snažila som sa nájsť nejaké logické vysvetlenie toho, čo sa dialo predou mnou, a na chvíľu som už pripúšťala, že to sa so mnou iba pohráva moja unavená myseľ a dáva mi tým signál, že už je čas ísť domov.

Pomyslela som si, že radšej odtiaľ čím skôr odídem. Nepozdávalo sa mi, že so mnou moja myseľ takto manipulovala. Poponáhľala som sa k dverám a potiahla kľučku, ale nič sa nestalo. Už som sa zľakla, že si ma tu nevšimli a zamkli ma v škole, ale spomenula som si, že druhý vchod ešte musel byť otvorený. Popravde, začínala som mať trochu strach, lebo to tu začínalo pôsobiť desivo. Nebola som paranoidná, ibaže tá hudba a ľudoprázdnosť vo mne vyvolali zvláštny pocit, z ktorého som mala zimomriavky.

Rýchlym krokom som si to namierila k dverám na opačnej strane a pocítila som

nutkanie odtiaľto zmiznúť čo najskôr. Už sa mi to prestávalo páčiť. Zarazila som sa však, keď som si uvedomila, že chodba je celkom tmavá. Svietili iba zelené svetielka označujúce únikový východ. Pri pohľade z okna som s hrôzou zistila, že obloha je celkom čierna a spoza mrakov vykúkal iba mesiac a zopár hviezd. Pouličné lampy osvetľovali mesto. Ako sa to mohlo stať? šokovane som pozerala von a nevedela sa odlepiť od okna. Pre istotu som vytiahla z vrečka mobil a skontrolovala čas, ktorý, ako som dúfala, ma presvedčí o tom, že toto je jeden veľký omyl, akési blúznenie. Ten však neomylné ukazoval 23:39 a mňa sa tentoraz už skutočne zmocnil strach. Nebolo predsa možné, aby som tak dlho postávala pri klavíri a počúvala hudbu, či áno?

Vedela som, že musím čo najskôr odísť. Doma sa o mňa už isto strachujú. Vlastne, prekvapuje ma, že mi ešte nikto nevolal. Takto dlho som ešte nikdy nebola sama vonku. Zaumienila som si, že im zavolám, len čo sa dostanem zo školy. Nechcela som sa ozvať do ticha prerušovaného iba tichou hrou klavíra, ktoré mi naháňalo husiu kožu. Konečne som dorazila k východu, ale ako som mohla čakať, bolo zamknuté. Ved' kto by už len nechával školu na noc otvorenú? S nádejou som však ešte vyskúšala tretie dvere, ktoré boli rovnako zamknuté.

Len pokoj, vravela som si. Stále ešte môžem zavolať rodičom a tí po mňa prídu. Možno budú nahnevaní, ale na tom teraz nezáleží. Dúfala som, že vymyslia niečo, ako sa odtiaľto dostanem. Vyhľadala som teda mamino číslo a zavolala. Neozvalo sa však vytáčanie a ja som s hrôzou zistila, že nemám signál! Rozbehla som sa schodmi nahor, snažiac sa nenarobiť veľký hluk. S nádejou som čakala, kedy sa mi na displeji objaví aspoň jedna palička, aby som mohla zavolať domov. Avšak bolo to márne.

Vtom mi napadlo, že by som mohla skúsiť otvoriť okno. Nevedela som celkom, ako sa signál prenáša, ale možno mu steny a sklo bránia prejsť. Aj keď sa mi to zdalo nepravdepodobné, lebo cez deň všetko fungovalo, ako má. Chytala som sa každej slamky, lebo sa ma začínala zmocňovať panika. Zúfalo som sa ju snažila potlačiť racionálnym myslením. Musím zachovať pokoj!

Pomykala som kľučkou na okne, ale ani to nešlo otvoriť. Pomyslela som si, že je možno len zaseknuté. Skúsila som teda ostatné a keď nešli ani tie, skúsila som to v iných triedach. Čoskoro som to však so sklamaním vzdala. Čo teraz? Uvedomovala som si, že bol piatok a nechcela som si priznať, že by som tu mohla zostať uväznená na celý víkend!

Vtom som začula akési zvuky. Znelo to ako reč. Hlasy, celkom ako cez deň! Vychádzali z jediných zatvorených dverí na chodbe, do ktorých som ani nevošla. Žeby tu naozaj ktosi bol? Možno sa mi to celé len zdá a práve teraz za týmito dverami prebieha hodina. Skrsla vo mne nádej. Zostala som nalepená uchom k dverám, aby som sa uistila o tom, že to tak naozaj je.

A naozaj! Počula som, ako nejaká profesorka rozpráva o práve preberanom literárnom diele a v pozadí bolo počuť šum a šeptanie. Tak teda je to pravda! Potešila som sa. Túžila som vyvrátiť celé to šialenstvo, tak som sa rozhodla nazrieť do triedy. Ved' snáď sa na mňa nebudú hnevať za malé vyrušenie, mohla som sa tváriť, že som si pomýlila triedu. Jemne som zaklopkala na dvere a nečakajúc na odpoveď som ich vzápätí otvorila.

Trieda stíchla. Vyučujúca prerušila výklad a šum ustal. Vnútri bola tma a prázdno. Predstava zmizla. Chcela som rozsvietiť svetlo, aj keď som si nebola istá tým, že je to dobrý nápad. Avšak zostala rovnaká tma ako predtým. Zavrela som znovu dvere a čakala, či znovu nezačujem hlasy. Tak som si priala znovu otvoriť dvere a nájsť tam tých, ktorých rozprávanie som počula! Chcela som sa znovu cítiť normálne, pretože toto odporovalo všetkému, čo by som až dodnes nazvala reálnym. Nebola som si istá ani tým, je toto skutočnosť.

Keďže tu bolo znova mlkvo, pohla som sa ďalej, rozhodnutá zistiť, čo sa tu deje. Potichu som našľapovala a každú chvíľu sa otáčala za seba, akoby som čakala, že niekto tam bude. Možno si zo mňa všetci iba vystrelili, napadlo mi odrazu.

Tu som z niektorých dverí začula spev sprevádzaný husľami. Tento raz som sa už nezdržovala klopaním a iba som prudko otvorila dvere. Náhle všetko stíchlo, rovnako ako predtým. Nestihla som zazrieť ani dušu, akoby tu ani nikto nebol ešte pred chvíľkou. Znovu som šťukla vypínačom, s rovnakým výsledkom. Ostrila som zrak do tmavej miestnosti a pohľadom hľadala toho, čo tu predtým tak veselo vyhrával. Avšak neodvážila som sa vstúpiť do temnej miestnosti, preto som za sebou radšej privrela a šla ďalej po chodbe. Musela som sa veľmi premáhať, aby som sa každú chvíľu neobzrela.

Prechádzala som okolo telocvične. Vychádzali odtiaľ pokriky, dupot nôh a búchanie lôpt. Znelo to tak, akoby to tam celkom žilo. Avšak už som si nerobila nádeje, že by som v nej niekoho našla. Bola som si celkom istá tým, že len čo otvorím dvere, aj telocvičňa sa ponorí do ticha. Napriek tomu ma však zvedavosť zlákala a zišla som po schodoch. Napadlo mi, že by sa mi zišla baterka, pretože hore mi od okien osvetľoval chodbu mesiac, ale tu dolu okná neboli a tak sem nedopadalo žiadne svetlo. Bolo mi jasné, že skúšať zapnúť svetlo je rovnako márne ako otvárať vchodové dvere či okná. Jednoducho nič nefungovalo. Vytiahla som teda z vrecka mobil a posvietila si ním.

Pohla som ďalšou kľučkou a podľa očakávaní všetko stíchlo. Avšak len čo som nazrela dnu, akési oslnivé svetlo ma celkom oslepilo a narazil do mňa prievan, ktorý mi rozfúkal vlasy na všetky strany. Zaspätkovala som späť do chodby a keď sa moje oči upokojili a opäť prispôbili slabému osvetleniu, znovu som nazrela dnu. Nechápala som, odkiaľ pochádza ten prievan. Veď tu by sa vzduch vôbec nemal hýbať! Neodolala som zvedavosti a vošla dnu. Všetko tu vyzeralo celkom ako cez deň, ibaže tu bolo tak tmavo a pochmúrne. A riadna zima!

Zrazu som za sebou začula hlasné buchnutie, ktoré ešte znásobila ozvena a ten zvuk sa mi zarezal hlboko pod kožu. Srdce mi splasene búchalo od ľaku a rovnako od zdesenia, keď som zistila pôvod toho hluku. To sa za mnou zabuchli dvere. Prebehla som späť k nim a dúfala, že ich znovu otvorím, ale už som v to ani neverila. Moja domnienka sa potvrdila, keď dvere zostali na mieste s'aby zamknuté.

V duchu som si nadávala, že som musela vliezť do tejto telocvične! V ostatných triedach či na chodbe to tiež nebolo príliš príjemné, ale tu bola navyše nesmierna zima a fúkalo tu, akoby som sa ocitla kdesi na streche. Nezostávalo mi však nič iné než zostať tu a tak som sa radšej prechádzala dookola, aby som nezmrzla na mieste.

Všimla som si však akúsi zvláštnosť. Na opačnej strane som zbadala ďalšie dvere, totožné s tými, cez ktoré som vošla. Tie dvere tu predsa nie sú, nikdy tu neboli! Nemôžu tam byť! Nechápavo som otáčala hlavu zo strany na stranu. Skutočne, po oboch stranách boli rovnaké dvere, ibaže len jedny boli skutočné. Aspoň ja som si tým bola istá. Napriek svojmu presvedčeniu som prešla krížom cez celú miestnosť a skúsila kľučku. Na moje veľké prekvapenie povolila. Popod tieto dvere zrejme tak prefukovalo, pomyslela som si. Za nimi však bola iba užúžká chodba zahalená do tmy. Keď som si lepšie posvietila na steny, zistila som, že sú z chladného neopracovaného kameňa. Ako v nejakom stredovekom zámku!

Odhodlala som sa vykročiť po chodbe. Na jednej strane som horela zvedavosťou zistiť, čo sa nachádza na jej konci, na druhej strane by som však radšej vzala nohy na plecia a skrčila sa kdesi v kúte, až kým nenastane pondelok ráno a niekto ma tu nenájde. To je však veľmi dlho! Nechcela som ani pomyslieť na to, ako to vydržím. Nepremýšľala som zatiaľ ani nad tým, ako vysvetlím svoju prítomnosť v noci v škole. Bolo zrejmé, že nik by mi nič z toho, čo sa tu udialo, neuveril.

Chodba bola dlhá a nemenná, už som začala rozmýšľať, že sa otočím. Sotva som to však stihla zväžiť, konečne sa začala rozširovať. A tu aj končila. Našla som sa v malej kruhovej miestnosti bez okien a ďalšieho východu. Bola celkom prázdna a rovnako chladná a kamenná ako chodba, ktorá sem viedla, až na jedinú skalú uprostred. Na nej sedel veľký havran a bez pohnutia ma pozoroval. Spoznala som v ňom havrana, ktorý sedel na konári

stromu, keď som hľadela von oknom. Vyzeral akosi rozumne, pozeral na mňa pohľadom ktorý sa líšil od pohľadu obyčajného zvierat'a. Ibaže teraz pôsobil až zlovestne, čo som si na ňom predtým vôbec nevšimla. Pripadal mi skôr krásny a vznešený, ale teraz tma pohltila aj tie dúhové odlesky v jeho pierkach.

Ako sa sem mohol dostať? Uvažovala som. Nemohol sem predsa priletieť tou chodbou, alebo áno? Nepohnute som stála na mieste a rovnako ako on mňa som si ho prezerala. Zišlo mi na um, že dokedy to asi tak bude trvať. Rozum mi síce našepkával, že sa mám ihneď otočiť, ale nechcela som sa tomu nevyspytateľnému tvorovi obrátiť chrbtom. Radšej som vyčkávala, čo sa stane.

Havran zrazu doširoka rozťahol krídla, otvoril zobák a z hrdla mu vyšiel hlasný škrekot, z ktorého mi naskočili zimomriavky. Ozvena neustále vracala ten zvuk a havran sa znovu spokojne usadil a viac sa nepohol. A stále ma hypnotizoval očami. Zdvihol sa okolo neho vietor a narážal na jeho malé telo zo všetkých strán. Nedbalo sa vzniesol do vzduchu a mávajúc krídlami sa držal na jednom mieste. Vietor sa ho snažil strhnúť so sebou a v jeho vytí sa ozýval tichý šepot, slová. Ľudské hlasy! Nebolo im ich však rozumieť od toho hukotu. A vietor bol čoraz silnejší, už strhával aj mňa. Napodiv sa havran držal vo vzduchu stále na jednom mieste.

Rozbehla som sa späť dlhou chodbičkou, keď bol vietor už naozaj prisilný. Keď som sa obzrela, zistila som, že havran letí za mnou a jeho krídla sa nesú na vlne vzduchu. Utekala som čoraz rýchlejšie a čakala na koniec chodby, z ktorej potom vybehnem do telocvične a odtiaľ sa už do rána ani len nepohnem. Lenže tá stále neprichádzala!

Havran mi preletel ponad hlavu, až sa mi rozstrapatili vlasy a šepotajúci vietor za ním ma schytil do náruče. Iba ma niesol, nevedno kam, nevidela som už nič. Pokúšala som sa brániť, zachytiť niečo. Ale márne. Všetko zmizlo. Vietor ma odľúkol. Havran si ma zobral so sebou.

Precitla som na známy, nepríjemne ostrý zvuk. Zdvihla som hlavu a zbadala svetlo a známe tváre. Na tabuli svietili názvy mierových zmlúv po druhej svetovej vojne. Uvedomila som si, že je piatok a práve zazvonilo z poslednej hodiny dejepisu. Zvrtla som hlavu k oknu a tu som zbadala na konári sedieť havrana. Vôbec sa nehýbal, ale prisahala by som, že ma pozoroval a vzápätí na mňa žmurkol. Skutočne!

Schytila som svoje veci a nerozmýšľajúc, nahádzala som ich rýchlo do tašky. Z triedy som priam vyletela, akoby mi za päťami horelo. Ponáhľala som sa dolu schodmi. Začula som tiché tóny klavíra, ktoré sa niesli chodbami školy. Tá úchvatná melódia ma vábila a desila zároveň. Pridala som ešte viac do kroku a keď som vybehla zo školy, nesmierne sa mi uľavilo. Pár ľudí, do ktorých som nechtiac vrazila, mi venovalo začudovaný a pobúrený výraz, ale neriešila som to. Konečne som vonku! Nad mojou hlavou sa ozvalo zakrákanie. Havran ma viac nezaujímal. Venovala som mu iba posledný víťazoslávny úsmev a vydala sa na cestu domov.

názov: **Havranova symfónia**

autor: **Jovana Martina Oravecová**

vek: 17

Gymnázium Ľudovíta Štúra Trenčín